

SERÉNY MÚMIA 218

ha majd minden rabszolga nép
jármát megunva olajra lép

szerkeszti:
Fekete Vince 2002

GORON SÁNDOR

ámulat

1. micsoda kék
lebeg felettünk
és súlyát vesztve
ájultan zuhan
belé minden
ami gyökértelen

2. micsoda kék
hullámzik
éjjel feléd
s tépi fel
álomittas szemed

3. micsoda kék
lapul a szemben
s hogy halványul
hogy sötétedik

4. micsoda kék!
micsoda kék!

lebegés

átlátszó ezüstös csillogás
ömlik át patakon mohán
s érinti tested

lépésed egyre könnyebb
felhőkbe fogózol
lebegő hajad szivacsként
gyűjti magába az égbolt
fényeit

hirtelen fura lebegés
tartja tenyerén súlyodat
s elereszteni emel
emel egyre feljebb

változat

ha rét
vagy
az idő
füröszte
ha erdő
madaraknak
szárnycsapása

borivásra

serkentő

igyál barátom
öld meg
a magányt
magadban

igyál
mert ez
az ő vére
mely kiontatott

derület

fényüket
szórják a színek

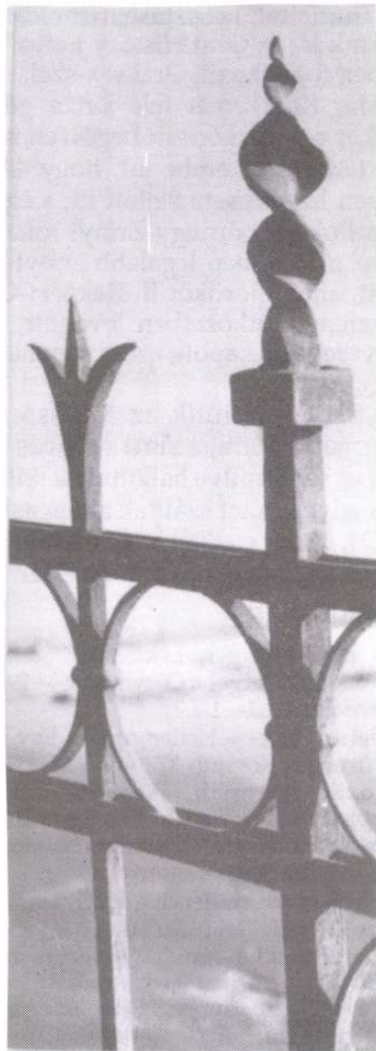
moccanna feléjük
minden
megtisztulni
kivirulni
akár a derületben
lebegő emlékezet

IULIAN TANASE

Szaladj Lola, szaladj

Amikor a fáradság
magára ölti az érzelem formáit
s a jelent elviselhetetlenné
teszi az idő
amikor asszonyod
sokáig nézve ujjait
összeomlik a tükör előtt
amikor a hosszú békétől fáradt fegyverek
titokban vaktöltényre gondolnak
hogy tovább aludhassanak
a baldachinos ágyon
amikor én már rég nem vagyok önmagam
és te se önmagad
nem marad más lehetőség
mint sietve moziba menni
egy német nyelvű filmre
amiben az örületet
mindig illúzió helyettesíti
s amiből megértheted
hogy egyetlen rendezés
se történik véletlenszerűen
s minden szabad választás
végül is visszautasítást jelent
s hogy néha még a holtaknak is
káros a túl drámai jelenet.
A film végén
amikor az előtted lévő fal
fehérré és hiábavalóvá válik
mert elhagyták a röpködő golyók és a színészek
szűrő nélküli égő végzettel az ujjaid között
boldogan hazamehetsz.

Goron Sándor fordítása

BORSODI L. LÁSZLÓ

Köd

a
szomszéd
ház
láthatatlan
akár
a
kertek
vonala
akár
az
elkövetkező
nap
s
a
majdani
alkonyat

Én

Énem nem enyém:
rég szertehordtak
gnómok és törpék,
rémes angyalhad,
démon, kárhozat,
korcs, hazug regék.
Vagyok — mert vannak —
Hadész szekerén.

Kudarc

a reggeli részletek
nem állnak össze renddé
csupa víz csupa napfény
nincs átmenet és többé

jó lenne egy kísérlet
és onnan vissza mindegy
a tudat most elpihen
és némán borzong a hegy

Kaland

Ahová én viszlek,
ott majd csodákat láthatsz:
ragyognak a hegyek,
és szépségükkel a fák,
a bokrok megkísértenek.

Ahová én viszlek,
csupán velem láthatsz jól,
tudom én, mit érnek
a völgyek és barlangok,
utak, források, erek.

Ahová én viszlek,
fénynek, hitnek neve van,
neve a kételynek,
a hallgatásnak célja,
oka a bűnhődésnek.

Ahová én viszlek,
istenek és világok
halnak, megszületnek —
Én vagyok a mindenben,
bennem vannak mindenek.

Többesszám

reggeli ragyogások
pipacspillanatai
páncéléjszakáimban

Félálomban

Jó volna: most! Sohatöbbéig!
Csupán fogadkozás. Csupa vád.
Harangszó méri az éjszakát —
míg üvegburája széttörik.